

N:o 284.

Af Herr Per Nilsson från Christianstads län: Derom att alla de så kallade hästhemmanen, hvilka erlägga löningsränta till Skånska dragon-regementet, måtte befrias från skyldigheten att derjemte utgöra dagsverken till boställsinnehafvarne.

Vid upprättande af indelningsverket för Södra Skånska kavalleriet eller det nuvarande Skånska dragonregementet blefvo räntorna från vissa hemman, de s. k. hästhemmanen, anslagna till befålets aflöning, men dessutom blefvo en stor del af dessa hemman, eller alla de, som äro belägna inom två mil från närmaste boställe, ålagda att till dessa boställen utgöra dagsverken mot en ersättning af 8 öre silfvermynt för hvarje öke-, och 4 öre nämnde mynt för hvarje dränge-dagsverke. Denna ersättning, som efter dåvarande myntvärde någorlunda motsvarade dagsverkspriserna, är numera nästan utan allt värde, då den efter vanlig evalvering endast uppgår till respektive 12—6 öre riksmünt. Härigenom hafva således dessa hemman blifvit nästan dubbelt betungade i förhållande till andra, hvilket föranledt till flerfaldiga klagomål utan att dock någon bestämd rättelse kunnat hos auktoriteter vinnas. Vål har Kongl. Maj:ts och Rikets Kammar-kollegium i utslag den 8 April 1867, hvaraf bestyrkt afskrift bifogas, förklarar att en hästhemmans-åbo, som erlagt hemmansräntan, icke är pliktig att jemväl dagsverken för samma tid utgöra, men Landshöfdinge-embetet i Christianstads län har likväl sedermera i utslag den 27 sistlidne Juni, hvaraf också afskrift bifogas, vål frikånt en åbo å ett dylikt hemman från erläggande till boställsinnehafvaren af den forrade ersättningen för dagsverksskyldigheten under ett år, men derjemte ålagt åboen att för det näst påföljande året utgifva en sådan ersättning efter ortens markegångspris endast med ofvannämnda obetydliga afdrag. Under sådana förhållanden synes det derfor vara af behovet högt påkalladt att någon rättelse härutinnan måtte ske, och jag vågar derfor vårdsamt föreslå:

att alla de så kallade hästhemmanen, som erlægga löningsränta till Skånska dragonregementet, måtte befrias från skyldigheten att derjemte utgöra dagsverken till boställsinnehafvarne.
Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1869.

Per Nilsson,
från Christianstads län.

N:o 285.

Af Herr L. J. Fahlander: Om förändrad kostnadsersättning åt exsekutor i utsökningsärenden.

Den ofta återkommande frågan om lindring uti de kostnader, som åtfölja den exekutiva magten vid indrifning af Kronans, kommunens och enskildes lagligen utdömda fordringar, vinner för hvarje riksdag större utsträckning.

De sednare årens missväxter och dermed sammanhängande arbetslöshet har försatt jordbrukaren, industriidkaren och den arbetande befolkningen uti en ganska bekymmersam ställning. Inkomsterna minskas, men utlagorna ökas årligen, hvaregenom skuldsättning och slutlig undergång blir den äfven mest nitiske arbetarens lön. Härtill bidrager i väsendtlig mån de under sådana förhållanden ofta påkommande lagsökningarne med sina högt uppdrifna exekutionskostnader.

Man vet att socknar finnas, som hafva ända till 15 mils längd och måhända deröfver, hvarvid inträffar att exsekutor, för indrifvande af ofta nog utdömda 3 å 5 R:dr och derunder, måste göra resor, som i kostnader uppgå till 5 å 10 gånger det utsökta beloppet och således snart blir ruinerande för den mindre bemedlade. Dessa förhållanden i alla dess detaljer äro för hvar och en så väl kända, att något vidare ordande derom är öfverflödigt; återstår således att på något lämpligt sätt söka afhjelpa eller lindra dessa högst betungande utgifter. För min del anser jag visserligen att sådant måhända borde ske genom att exsekutor blefve ålagd verkställa dessa förrättningar för den lön han åtnjuter af Staten, men då jag lätt inser att detta för närvarande ej låter sig göra i sin helhet, så vill jag nu vördsamt föreslå, att Riksdagen ville besluta: